

VIATGES

Passejant pel sud de la Xina - Part II

Josepa Blanch

Ja toca deixar enrera Hong Kong i marxar cap a Guangzhou a treballar una mica. Fem el trajecte en tren, molts camps d'arròs, horta, les zones rurals no semblen tan deprimides com alguns barris de les grans ciutats.

Altra vegada fronteres, passaports i visats, certificats sanitaris que garanteixin que no procedim de cap país amb grip de les aus, burocràcia.... Els policies que controlen l'estació de tren a l'arribada a Canton tenen encara l'aire de la vella policia comunista.

Guangzhou és una ciutat emergent, plena de contrastos i de sorpreses per a nosaltres. Els edificis de l'etapa Mao, habitatges habituals dels cantonesos, són vells i atrotinats, bruts, deixats, mig derruïts, costa d'entendre com es pot viure al mig de tanta brutícia i desordre. Fa la impressió que no han fet mai cap tipus de manteniment, ni tan sols una capa de pintura, ni han arreglat mai una finestra trencada. Aquí, els automòbils semblen tots de segona mà.

D'altra banda, però, han construït un aeroport magnífic, modern i avantguardista, digne del millor premi d'arquitectura. També comencen a millorar zones de la ciutat, aixecant edificis de nova tecnologia. Cal esmentar el recent inaugurat Pazhou Complex, gran espai per a fires i exposicions. El metro, nou i flamant, és un llarg cuc articulad, sense vagons i totalment diàfan.

Tenim l'hotel davant del Pearl river, on el riu es bifurca i crea la Shamian Island, petit tros de terreny, reducte de pau i quietud, amb jardins i parcs on els ciutadans juguen a *mah-jong*, fan *tai-chi*, corren i fan gimnàstica amb aparells a l'aire lliure posats expressament per a aquest ús.

Al voltant de l'hotel, ens desconcerta veure moltes botigues de roba infantil i moltes tintoreries, però aviat aclarim el misteri. El nostre hotel, pel seu emplaçament en un lloc tranquil, és seu de les parelles d'arreu del món que viatgen a aquesta zona per adoptar, bàsicament nenes. Emocionava observar aquells pares i mares, a vegades fins i tot alguna àvia, que, amb gran dedicació i il·lusió, esmerçaven temps i diners per aconseguir un objectiu tan esperat i desitjat.

Anem al Qingping Market. Gossos petits, tortugues, capgrossos, cucs de seda, escorpins, serps, cries de tauró, pollastres, oques, peix i marisc, tot viu, i a punt de ser sacrificat per cuinar-ho, cadascú segons el seu gust. Ens hi passem estona, entre astorats i encuriosits. Tal com fa la dita popular: "Els cantonesos es mengen tot el que té quatre potes, menys les taules."

Carrers i carrerons plens de petitíssims locals amb peixos secs penjats, pells de serp, sacs amb cavallets de mar, estrelles de mar, esponges, bolets de mil menes,

herbes, arrels, troncs, tiges..... tot per a la seva medicina i alimentació.

Per aconseguir un bon *feng shui*, només cal comprar un aquari i posar-hi aigua i peixos de colors, dels molts que venen a tot arreu.

A les botigues dels herbolaris, les nostres farmàcies, les prestatgeries estan plenes de pots, amb qualsevol tipus d'herbes i barreges, per intentar curar-ho tot.

Al Guangzhou City Museum estem sols. Hi ha una exposició de pintura actual, aquarel·la, i no ens sembla que aquest tipus d'art hagi evolucionat gaire. L'harmonia de les formes i els colors de les terrisses, les ceràmiques i les porcellanes de gran finesa ens encisen. Passem molta estona a la sala dedicada a l'evolució de la calligrafia, amb exemplars de 3000 anys ençà. Molts estris per a l'escriptura: pedra de tinta, pinzells primis i gruixuts, bols, planxes, recipients, paper..... Estèticament preciós.

Des que hem arribat a la Xina de veritat, només veiem rètols en xinès, les persones del carrer només parlen la seva llengua, a l'hotel faciliten una targeta amb la seva cal·ligrafia, per poder-la donar al taxista, i "triumfar" a l'hora de tornar a casa, en fi, és tota una aventura voltar pels carrers i aconseguir menjar quelcom, sense que siguin tot postres o tot sopes.

L'empremta del període de la revolució cultural es manifesta arreu. Als bitllets, els *yuans*, hi ha el retrat de Mao, i a qualsevol botiga es pot veure el llibre roig a la venda.

La conducció és temerària, no respecten ni passos de vianants, ni semàfors, ni prohibicions. Moltes bicicletes, sortejant camions, autobusos, cotxes... sembla ser que la prioritat la dona l'edat. Arribar als llocs sa i estalvi semblava, a primera vista, difícil.

El Chen Clam Temple, un dels més bellament ornamentats de tota la Xina, actualment no de culte, guarda, a les seves dinou sales, petits tresors d'artesanaria diversa, trobats allà mateix. El nostre recorregut ens porta també al Guangxiao Temple i al Liu Rong Temple, amb la seva pagoda de les flors, al bell mig del recinte. El fum de l'encens ens fereix els ulls, però, malgrat això, també encenem la nostra ofrena, que deixem respectuosament.

Els bonsais, de totes les menes possibles, estan a cura dels monjos, que tenen també al seu càrrec els llocs de culte. Garlandes, serrells, penjolls, banderetes, galindaines, tot en colors vius, molt vermell i daurat, omplen els recintes dels temples, enmig de les deïtats enormes, venerades amb devoció religiosa, encara que hi ha algun déu especialitzat a donar riquesa i fortuna en el joc.

A fora dels temples, molts mutilats de braços i cames, homes i dones, tots de mitja edat, demanant almoïna.

El Sun Yatsen Memorial Hall és un gran espai enjardinat, on s'alça, a manera d'homenatge, l'estàtua d'aquest revolucionari que va fer fora l'últim emperador de la dinastia Qing. En aquest mateix indret, hi ha un bell auditori, dotat de l'última tecnologia, sorgit després de renovar i adequar la casa on habitava el governador de la província de Guandong fins al moment de la desfeta.

Encara ens queda un dia per fer el turista de veritat, i volem cap a Guilin, per fer el creuer pel riu Li. Petita ciutat ben endreçada i que viu bé, gràcies al turisme. Entre propis i estrangers, som molts a l'hora d'agafar els vaixells per fer la passejada pel riu. Ens endinsem a les seves quietes i poc fondes aigües, vorejant un paisatge aclaparador. Turons rocallosos coberts de verd, rectes i espadats, s'emmirallen ran d'aigua, i fan formes que conviden al somni i a la fantasia. Boscos selvàtics de bambús, xiprers, pins i matolls, deixen veure a la vora, poblets que semblen ancorats al temps. Nens que neden despullats i s'apropen als vaixells pidolant. Homes i dones amb colladers, traginant avituallament, cormorans ensinistrats, palplantats a les barquetes de joncs, esperant l'ordre del seu amo per anar a pescar, búfals d'aigua buscant menjar i aprofitant per banyarse.... són paratges de pessebre, d'un altre temps.

L'arribada a Yangshuo és la fi del trajecte i ens fa tornar a la realitat. Del moll s'ha d'anar a parar forçosament al mercat de carrer. Botigues, parades, gent, crits, soroll..... Tots, regatejant, comprem alguna fotesa, que, quan tenim a casa, ens fa recordar que també vam saber fer el turista.

Tot el que envolta la cuina xinesa és gairebé un ritual. Quan t'asseus per a menjar, el cambrer desplega el tovalló, i amb molta cortesia te'l posa a la falda, fent mitja reverència. A la taula, bastonets, bols, culleres de porcellana, plats petits, una tovalloleta calenta i mullada per a les mans i la cara.... mil atencions i detalls que demostren la seva altíssima educació i correcció. El menjar, exquisit, els fideus d'arròs amb soja, la fina sopa d'aleta de tauró, el prodigi de l'ànec lacat, el dim-sum, les verdures al vapor, la sopa de tortuga, els nius d'ocell, els peixos i mariscos sempre frescos, el bambú, les salses, l'arròs al vapor per acompanyar i, per beure, el te, de mil varietats diferents, totes saboroses i agradables, o la cervesa xinesa, fina i de poc grau. El vi, australià, californià o argentí té uns preus molt alts. És fàcil comprovar que tenen una alimentació equilibrada i correcta, ja que no vam veure cap xinès amb quilos de més.

Menuts i àgils, espavilats i atents, amables i somrients, conformen una societat treballadora i amb ganes d'avançar. Els queda molt camí per recórrer, però, com que són molts, per poc que s'hi apliquin, aviat poden ser una potència en tot.

